

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/83/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115227268
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2115227268.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a sudkýň: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Ľubica Bundzelová, v právnej veci žalobcu: Accentus, s.r.o., IČO: 44 731 744, Nové Záhrady I 13/A, 821 05 Bratislava, zastúpený: JUDr. Katarína Dvorská, advokátka, Vietnamská 48, Bratislava, proti žalovanému: C. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. V. XXXX/XX, M., t. č. ÚVV Leopoldov, o zaplatenie 1.999,97 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č. k. 11C/506/2015-76 zo dňa 6. decembra 2016, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu I. inštancie sa potvrdzuje.
- II. Žalovanému sa nepriznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd I. inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 1.999,97 eura, úrok z úveru vo výške 14,90 % p. a. zo sumy 1.162,21 eura od 05.11.2014 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 8,75 % p. a. zo sumy 1.162,21 eura od 05.11.2014 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania. Žalobu zdôvodnil, že ako postupník uzatvoril dňa 04.11.2014 Zmluvu o postúpení pohľadávok s postupcom - Československá obchodná banka, a.s., na základe ktorej žalobca nadobudol pohľadávku voči žalovanému. Postupca oznámil postúpenie žalovanému listom zo dňa 03.12.2014. Postupca ako veriteľ uzatvoril dňa 08.06.2011 so žalovaným ako dlžníkom Zmluvu o ČSOB spotrebiteľskom úvere č. 004291576R. Na základe Zmluvy postupca poskytol žalovanému dňa 08.06.2011 úver vo výške 2.000,- eur na jeho účet. Vzhľadom na to, že žalovaný sa dostal do omeškania so splácaním úveru, postupca vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy. Žalovaný sumu ani po výzve neuhradil, preto postupca pristúpil k zosplateniu úveru ku dňu 15.11.2012, a to oznámením o zosplatení úveru zo dňa 18.11.2012. Celková pohľadávka postupcu ku dňu 04.11.2014 predstavovala sumu 1.999,97 eur, konkrétne: istina 1.162,21 eur, úrok z úveru 418,50 eur, úrok z omeškania 273,16 eur, poplatky 146,10 eur. Medzi postupcom a žalovaným došlo k uzatvoreniu písomnej zmluvy podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, na podklade ktorej postupca poskytol žalovanému spotrebiteľský úver. Žalobca nadobudol pohľadávku zo zmluvy ako postupník z titulu postúpenia v súlade s § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka. Podľa čl. IV zmluvy sa vyčerpaný a nesplatený úver úročí pevnou úrokovou sadzbou vo výške 14,90 % p. a. V zmysle čl. IV bod 4.2 Obchodných podmienok, v prípade omeškania dlžníka so zaplatením záväzkov podľa zmluvy sa splátky istiny úveru po termíne splatnosti budú naďalej úročiť úrokovou sadzbou uvedenou v Zmluve. Úrok z omeškania odôvodnil žalobca poukazom na § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. základnú úrokovú sadzbu ECB ku dňu 15.11.2012 vo výške 0,75 %. Vzhľadom na to, že žalovaný je naďalej v omeškaní so splnením si svojich záväzkov zo zmluvy, žalobca si uplatňuje v tomto konaní voči žalovanému nasledovné nároky zo zmluvy: celková dlžná suma 1.999,97 eur, úrok z úveru vo výške 14,90 % p. a. zo sumy 1.162,21 eura od 05.11.2014 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 8,75 % p. a.

zo sumy 1.162,21 eura od 05.11.2014 do zaplataenia. Žalobca ako dôkazy označil a predložil Oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 03.12.2014, Zmluvu o ČSOB spotrebiteľskom úvere č. 004291576R zo dňa 08.06.2011, Obchodné podmienky pre ČSOB spotrebiteľské úvery, Výpis z účtu, Oznámenie o zosplatnení úveru zo dňa 18.11.2012, fotokópiu obálky, Vyčíslenie pohľadávky zo zmluvy o úvere č. 004291576R ku dňu 04.11.2014.

2. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola uzavretá úverová zmluva, ktorou právny predchodca žalobcu ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi spotrebiteľský úver. Právny vzťah založený predmetnou úverovou zmluvou je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. OZ a zákona č. 129/2010 Z. z.), keďže právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, pretože mu bol poskytnutý úver za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. V zmysle zásady *lex specialis derogat legi generali* má potom špeciálna právna úprava, ktorou je zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ako i ustanovenie § 52 a nasl. OZ, prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, a je preto nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch. Dňa 01.12.2014 bola pohľadávka voči žalovanému z úverovej zmluvy postúpená na žalobcu, s poukazom na čo je žalobca v spore aktívne legítimovaným.

3. Žalobca sa domáhal od žalovaného zaplataenia sumy 1.999,97 eura, úroku z úveru vo výške 14,90 % p. a. zo sumy 1.162,21 eura od 05.11.2014 do zaplataenia a úroku z omeškania vo výške 8,75 % p. a. zo sumy 1.162,21 eura od 05.11.2014 do zaplataenia. V žalobe žalobca uviedol, že celková pohľadávka 1.999,97 eura pozostáva z istiny vo výške 1.162,21 eura, z úroku z úveru vo výške 418,50 eura, úroku z omeškania vo výške 273,16 eura a poplatkov vo výške 146,10 eura. Žalobca nešpecifikoval, akým spôsobom dospel k sume istiny, ani akým spôsobom boli vypočítané úrok z úveru, úrok z omeškania, ani poplatky, poukazoval iba na vyčíslenie pohľadávky (č. l. 12). Žalobca bol súdom dňa 28.09.2016 vyzvaný, aby podal súdu vysvetlenie, akým výpočtom dospel žalobca k výške istiny 1.162,21 eura, úroku z úveru 418,50 eura, úroku z omeškania 273,16 eura a poplatkom 146,10 eura, pričom bol poučený o tom, že opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy (§ 132 ods. 2 CSP). Žalobca na túto výzvu súdu reagoval vyššie uvedeným podaním zo dňa 19.10.2016, kde uviedol, že čerpanie úveru a jeho splácanie je podrobne zdokumentované postupcom, pričom z identifikovaného prehľadu vyplýva výška istiny, úrokov a úrokov z omeškania úveru a zároveň výška úrokových sadzieb, v zmysle ktorých sa vyčíslovala žalovaná suma úroku. Pri poplatkoch žalobca uviedol, že suma poplatkov predstavuje súčet neuhradených poplatkov za upomienky vo výške 10,- eur a sumy vo výške 35,- eur za výzvy na zaplataenie v zmysle sadzobníka poplatkov ČSOB pre fyzické osoby pre spotrebiteľské úvery na str. 13, mesačný poplatok za poistenie úveru (čl. VII ods. 8 a ods. 13 zmluvy o spotrebiteľskom úvere) a poplatkov za vedenie úveru a poskytnutie úveru (čl. IV zmluvy o spotrebiteľskom úvere), ktoré boli uhradené len čiastočne.

4. Žalobca sa v obsahu žaloby, ako aj v obsahu podania zo dňa 19.10.2016 obmedzil len na odkaz na prílohy alebo na citáciu príslušných častí zmluvy a obchodných podmienok. Skutkové tvrdenia žalobcu sú nedostatočné, aby z nich mohol byť vyvodený vznik právneho nároku žalobcu voči žalovanému. Žalobca len všeobecne konštatuje výšku istiny, úroku z úveru, úroku z omeškania a poplatkov, avšak jednoznačne nepreukázal prípadný základ ani výšku čiastkových nárokov, z ktorých pozostávala celková žalovaná suma 1.999,97 eura. Podľa názoru súdu si žalobca v konaní nesplnil povinnosť tvrdenia, keď napriek výzve súdu nešpecifikoval riadne jednotlivé zložky žalovanej sumy, najmä neuviedol z akej sumy, za aké obdobie a v akej sadzbe boli účtované úroky z úveru a úroky z omeškania a kedy a v akej výške boli účtované poplatky. Žalobca si v konaní uplatnil celkom sumu 1.999,97 eura, z obsahu žaloby a jej doplnenia však nebolo zrejmé, akým spôsobom dospel žalobca k tejto sume. Hoci žalobca uviedol, že žalovaná pohľadávka predstavuje celkom sumu 1.999,97 eura, v ktorej sume je zahrnutá o. i. aj istina 1.162,21 eura, neuviedol, prečo ide o istinu práve v takejto výške, len odkazoval na mesačný a denný prehľad, pričom skutkové tvrdenie nie je možné nahrádzať odkazom na listinné dôkazy. Sumu 418,50 eura špecifikoval ako úrok z úveru, avšak neuviedol, z akých súm a za aké obdobie bol vyčíslený. Sumu 273,16 eura označil ako úrok z omeškania, ale ani tu neuviedol, z akých súm, za aké obdobie a pri

akej výške úroku bol vyčíslený. Pri oboch vyčíslených úrokoch odkazoval žalobca na mesačný a denný prehľad, z ktorých spôsob vyčíslenia uvedených úrokov nevyplýva. Pri poplatkoch 146,10 eura žalobca uviedol len, že ide o súčet neuhradených poplatkov za upomienky vo výške 10,- eur a sumy vo výške 35,- eur za výzvy na zaplatenie, mesačný poplatok za poistenie úveru a poplatkov za vedenie úveru a poskytnutie úveru, ktoré boli uhradené len čiastočne, avšak neuviedol, koľkokrát si ktorý poplatok uplatňuje a kedy bol ten ktorý poplatok vyrubený.

5. V odôvodnení rozsudku súd poukázal na to, že žalobca v sporovom konaní, ktoré sa začína podaním žaloby, je povinný uviesť skutočnosti, o ktoré sa opiera jeho nárok. Podstatou tejto povinnosti je tvrdenie skutočností rozhodujúcich z hľadiska veci samej. Neunesenie bremena tvrdenia vyúsťuje do procesného neúspechu tej strany sporu, ktorá nedokázala formulovať tvrdenia o konkrétnych skutočnostiach, ak tieto skutočnosti boli predpokladom na použitie pravidla správania obsiahnutého v právnej norme.

6. Súd mal za to, že nárok žalobcu nie je možné považovať za preukázaný, keď žalobca ani na výzvu súdu neuviedol, ako dospel k výške istiny 1.162,21 eura, úroku z úveru 418,50 eura, úroku z omeškania 273,16 eura a poplatkom 146,10 eura, z ktorých má pozostávať žalovaná pohľadávka. Žalobca odkazoval iba na listinné dôkazy, avšak v zmysle ustanovenia § 132 ods. 2 CSP opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy, o čom bol žalobca poučený. Bolo by porušením zásady rovnosti strán sporu (a to najmä v prípade spotrebiteľskej veci), ak by súd tvoril skutkové tvrdenia za žalobcu, t.j. ak by vyhľadával v listinných dôkazoch skutočnosti, ktoré má žalobca tvrdiť. Navyše, zo žalobcom predložených listinných dôkazov ani nie je zrejmé, akým spôsobom bol vypočítaný úrok z úveru práve vo výške 418,50 eura a úrok z omeškania práve vo výške 273,16 eura (za aké obdobie, z akých súm, pri akej výške úroku), a už vôbec nie je zistiteľné z koľkých poplatkov a v akej výške pozostáva celková suma poplatkov 146,10 eura.

7. Tým, že žalobca napriek výzve súdu neuviedol dostatočné skutkové tvrdenia, ktorými by špecifikoval celkovú dlžnú sumu (pričom túto vyčíslil ako celkovú pohľadávku, preto bolo jeho povinnosťou ju celú zdôvodniť), nebolo potom možné zo strany súdu verifikovať správnosť výšky celkového žalovaného nároku 1.999,97 eura, a bolo potrebné žalobu vo výroku I. rozsudku zamietnuť. Odkaz žalobcu na listinné dôkazy je nepostačujúci, pretože súd by vyvodzovaním skutkových tvrdení namiesto žalobcu porušil zásadu rovnosti strán sporu (čl. 6 ods. 1 CSP), v tomto prípade v neprospech spotrebiteľa, čo je neprípustné. Podporne súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/157/2015 zo dňa 02.12.2015.

8. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď vo výroku II. priznal plne úspešnému žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania. O výške náhrady trov konania žalovaného bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

9. Proti rozsudku podal žalobca prostredníctvom svojho advokáta v zákonnej lehote odvolanie v celom rozsahu a domáha sa, aby ho Krajský súd v Trnave zmenil tak, že návrhu v celom rozsahu vyhovie a uloží žalovanému povinnosť zaplatiť náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania, alternatívne rozhodnutie zruší a vráti súdu I. inštancie na ďalšie konanie. Dôvody odvolania: - súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP); - súd I. inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP); - rozhodnutie súdu I. inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP); - neboli splnené procesné podmienky (§ 365 ods. 1 písm. a) CSP) a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP). Prvoinštančný súd uvádza v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že proti platobnému rozkazu podal žalovaný odpor s odôvodnením vo veci samej. S uvedeným tvrdením žalobca nesúhlasí. Odpor žalovaného neobsahuje zákonnú náležitosť vecného odôvodnenia podľa § 172 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. (ďalej iba „OSP“) účinného v čase podania údajného odporu žalovaným ani podľa § 267 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. (ďalej iba „CSP“). Žalovaný nijakým spôsobom nespochybnil opodstatnenosť súdom uloženou povinnosťou zaplatiť žalobcovi uplatňovanú pohľadávku. Ak žalovaný na odôvodnenie odporu proti platobnému programu uvedie len dôvod nesplnenia dlhu, nebola tým

splnená zákonná podmienka odôvodnenia odporu vo veci samej. Konajúci súd právny názor ako aj vyjadrenie žalobcu uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, no žiadnym spôsobom sa s uvedenými skutočnosťami nevysporiadal. Domnieva sa, že na základe týchto skutočností mal prvoinštančný súd vyhodnotiť odpor žalovaného ako nedôvodný a neodôvodnený a v zmysle § 267 ods. 2 písm. c) CSP, resp. § 174 ods. 3 písm. b) OSP odpor odmietnuť. Prvoinštančný súd uviedol v bode č. 28 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, že žalobca si nesplnil povinnosť tvrdenia. S uvedeným sa nemožno stotožniť. Prvoinštančný súd vyzval žalobcu, výzvou zo dňa 6.12.2016, aby ozrejmil, ako dospel k žalovaným sumám a uviedol akú sumu celkovo žalovaný zaplatil. V zmysle výzvy konajúceho súdu žalobca uviedol, že žalovaný uhradil od júna 2011 sumu vo výške 1.410,26 eur. Zároveň odkázal na konkrétne stĺpce v priložených dôkazných prostriedkoch. Žalobca si nie je vedomý akým iným spôsobom by mohol naplniť povinnosť tvrdenia. Žalobca v návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 9.11.2015, vo vyjadrení k odporu žalovaného zo dňa 27.6.2016, ako aj v odpovedi na výzvu súdu zo dňa 19.10.2016 opísal rozhodujúce skutočnosti a všetky svoje tvrdenia odôvodnil dôkaznými prostriedkami. Prvoinštančný súd v bode č. 29 odôvodnenia uvádza, že skutkové tvrdenia žalobcu sú nedostatočné, aby z nich mohol byť vyvodený vznik právneho nároku žalobcu voči žalovanému. Takýto argument neobstojí z viacerých dôvodov. Žalobca tvrdil a preukázal, že žalovanému poskytol úver vo výške 2.000 eur, a že žalovaný mu vrátil sumu vo výške 1.410,26 eur. Už z týchto dvoch uvedených tvrdení je zrejmé, že právny nárok žalobcu voči žalovanému existuje. Žalovaný v svojom odpore nijakým spôsobom nespochybnil výšku nároku tak, ako ju vyčíslil žalobca. Prvoinštančný súd k tejto skutočnosti nijakým spôsobom neprihliadol. Prvoinštančný súd ďalej konštatuje v bode č. 29 odôvodnenia, že žalobca nešpecifikoval riadne jednotlivé zložky žalovanej sumy, najmä neuviedol z akej sumy, za aké obdobie a v akej sadzbe boli účtované jednotlivé úroky z úveru a úroky z omeškania a kedy a v akej výške boli účtované poplatky. Napriek tomu, že žalobca nie je povinný dokazovať v konaní skutočnosti, ktoré nie sú sporné, v svojom vyjadrení presne uviedol, kde sa tieto informácie v dôkazných prostriedkoch nachádzajú. Považujeme za neúčelné, nehospodárne až šikanózne, aby konajúci súd extenzívnym výkladom § 132 ods. 2 CSP kládol extrémne nároky na dôkaznú povinnosť žalobcu, ktorý si slnil povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkazu. Je v rozpore s úmyslom zákonodarcu, aby bola kladená povinnosť na žalobcu podrobne súdu rozpísať jednotlivý spôsob výpočtu každého denného úroku a úroku z omeškania. Ak by aj takýto dokument žalovaný vyhotovil, mohol by na neho iba odkázať, čo by pravdepodobne podľa interpretácie prvoinštančného súdu opäť bolo považované za odkaz na dôkaz a nesplnenie si povinnosti tvrdenia. Zároveň by takýto dokument bol neprimerane obsiahly, komplikovaný a nezrozumiteľný. Jeho vyhotovenie by predstavovalo neúčelne vynaložené náklady, ktoré by musel znášať žalobca. Ak má súd I. inštancie pochybnosť o správnosti výpočtu denného úroku a úroku z omeškania v zmysle predložených dôkazných prostriedkov, mal uviesť v čom táto nesprávnosť spočíva. Práve naopak, konajúci súd na predmetné dôkazné prostriedky ani neprihliadol. Prvoinštančný súd v bode č. 30 odôvodnenia uvádza, že neuviedol, ktoré poplatky boli uhradené len čiastočne a koľko krát si jednotlivé poplatky uplatňuje. Žalobca uviedol akú sumu si uplatňuje, odkázal na konkrétne miesto konkrétneho dôkazného prostriedku, z ktorého jasne vyplýva, koľko krát a v akej sume si poplatok uplatňuje. Idea právneho štátu zakotvené v čl. I ods. 1 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky vyžaduje od orgánov súdnej moci, aby ich interpretácia práva v konkrétnej veci nepochybne smerovala k výsledku, ktorý mal, resp. mal mať na mysli zákonodarca pri jeho tvorbe. Ústavný súd Slovenskej republiky prostredníctvom nálezu sp. zn. III. ÚS 341/07 uprednostnil kritérium gramatického výkladu, t. j. pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvoradne z ich doslovného znenia, tak následne zdôraznil, že všeobecný súd nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho odchyliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov. Pri výklade práva sa jednotlivé metódy výkladu uplatňujú vo vzájomnom prepojení, pričom žiadna z nich nemá mať absolútnu prednosť. Jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Jednou zo základných interpretačných metód ústavného súdu je príkaz ústavne konformnej interpretácie jednoduchého práva, najmä v prípade, ak ustanovenie právneho predpisu umožňuje rozdielnu interpretáciu. Úlohou súdu v tomto prípade je interpretovať sporné ustanovenie zákona ústavne konformným spôsobom (totožne nález ÚS SR, sp. zn. III. ÚS 70/09. Súdby by mali vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia súčasne dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (III. ÚS 36/2010; III. ÚS 119/03). Výkladom a použitím aplikovateľných zákonných ustanovení na konkrétny skutkový stav nemožno obmedziť identifikované základné právo v

rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 10/10). Všeobecný súd aplikuje určité ustanovenie zákona extrémne nesprávne, treba považovať takýto postup súdu za arbitrárny a zároveň aj zasahujúci do princípu právnej istoty ako súčasť právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 264/05, I. ÚS 335/06). Podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06) má každý právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá má základ v platnom právnom poriadku SR. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie správne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený skutkový stav veci. Objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložené úvahy orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, III. ÚS 300/06). Závery konajúceho súdu, na ktoré žalobca poukazuje v tomto odvolaní, sú zjavne arbitrárne, v dôsledku čoho jeho rozhodnutie neudržateľne zasahuje do jeho základného práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces a práva vlastníť majetok. Domnieva sa, že uvedeným rozhodnutím došlo k výraznému zásahu do majetkových práv a oprávnených záujmov žalobcu. V súlade s § 105 ods. 2 CSP týmto právny zástupca žalobcu žiada, aby mu boli písomnosti súdu, ktoré sú na to spôsobilé podľa § 105 ods. 2 CSP a contrario doručované elektronicky.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu I. inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že rozsudok súdu I. inštancie je vo výroku vecne správny.

11.

Podľa Čl.8 CSP, strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

Podľa § 150 ods. 1 a 2 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. (1) Na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia. (2)

Podľa Čl. 6 ods. 1 CSP, strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu.

12. Žalobca si v konaní uplatnil celkom sumu 1.999,97 eura, z obsahu žaloby a jej doplnenia však nebolo zrejmé, akým spôsobom dospel žalobca k tejto sume. Žalobca uviedol, že žalovaná pohľadávka predstavuje celkom sumu 1.999,97 eura, v ktorej sume je zahrnutá aj istina 1.162,21 eura, neuviedol, prečo práve v takejto výške ide o istinu, odkazoval na mesačný a denný prehľad. Súd I. inštancie správne uzavrel, že skutkové tvrdenie nie je možné nahrádzať odkazom na listinné dôkazy. Sumu 418,50 eura špecifikoval ako úrok z úveru, ale neuviedol, z akých súm a za aké obdobie bol vyčíslený. Sumu 273,16 eura označil ako úrok z omeškania, tiež ani neuviedol, z akých súm, za aké obdobie a pri akej výške úroku bol vyčíslený. Pri oboch vyčíslených úrokoch odkazoval žalobca na mesačný a denný prehľad, z ktorých spôsob vyčíslenia uvedených úrokov nevyplýva. Pri poplatkoch 146,10 eura žalobca uviedol, že ide o súčet neuhradených poplatkov za upomienky vo výške 10,- eur a sumy vo výške 35,- eur za výzvy na zaplatenie, mesačný poplatok za poistenie úveru a poplatkov za vedenie úveru a poskytnutie úveru, ktoré boli uhradené len čiastočne, ale neuviedol, koľkokrát si ktorý poplatok uplatňuje (teda koľko za upomienky vo výške 10,- eur a sumy vo výške 35,- eur za výzvy na zaplatenie, mesačný poplatok za poistenie úveru a poplatkov za vedenie úveru a poskytnutie úveru) a kedy bol ten-ktorý poplatok vyrubený.

13. Žalobca v sporovom konaní, ktoré sa začína podaním žaloby, je povinný uviesť skutočnosti, o ktoré sa opiera jeho nárok. Podstatou tejto povinnosti je tvrdenie skutočností rozhodujúcich z hľadiska veci samej. Neunesenie bremena tvrdenia vyúsťuje do procesného neúspechu tej strany sporu, ktorá nedokázala formulovať tvrdenia o konkrétnych skutočnostiach, ak tieto skutočnosti boli predpokladom

na použitie pravidla správania obsiahnutého v právnej norme. Nárok žalobcu nie je možné považovať za preukázaný, žalobca ani na výzvu súdu neuviedol, ako dospel k výške istiny 1.162,21 eura, úroku z úveru 418,50 eura, úroku z omeškania 273,16 eura a poplatkom 146,10 eura, z ktorých má pozostávať žalovaná pohľadávka. Žalobca odkazoval iba na listinné dôkazy, avšak v zmysle ustanovenia § 132 ods. 2 CSP opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy, o čom bol žalobca poučený. Bolo by porušením zásady rovnosti strán sporu (a to najmä v prípade spotrebiteľskej veci), ak by súd tvoril skutkové tvrdenia za žalobcu, t.j. ak by vyhľadával v listinných dôkazoch skutočnosti, ktoré má žalobca tvrdiť. Navyše, zo žalobcom predložených listinných dôkazov ani nie je zrejmé, akým spôsobom bol vypočítaný úrok z úveru práve vo výške 418,50 eura a úrok z omeškania práve vo výške 273,16 eura (za aké obdobie, z akých súm, pri akej výške úroku), a už vôbec nie je zistiteľné z kolkých poplatkov a v akej výške pozostáva celková suma poplatkov 146,10 eura.

14. Tým, že žalobca napriek výzve súdu neuviedol dostatočné skutkové tvrdenia, ktorými by špecifikoval celkovú dlžnú sumu (pričom túto vyčíslil ako celkovú pohľadávku, preto bolo jeho povinnosťou ju celú zdôvodniť), nebolo potom možné zo strany súdu verifikovať správnosť výšky celkového žalovaného nároku 1.999,97 eura, a bolo potrebné žalobu vo výroku I. rozsudku zamietnuť. Odkaz žalobcu na listinné dôkazy je nepostačujúci, pretože súd by vyvodzovaním skutkových tvrdení namiesto žalobcu porušil zásadu rovnosti strán sporu (čl. 6 ods. 1 CSP), v tomto prípade v neprospech spotrebiteľa, čo je neprípustné.

15. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym názorom prvostupňového súdu, keď z predložených listinných dôkazov nemožno považovať za preukázané tvrdenia žalobcu uvedené v návrhu ohľadne dlžnej sumy. Aj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom súd skonštatoval, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 Občiansky súdny poriadok). Skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľom, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 350/08 z 30. septembra 2010).

16. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym názorom prvostupňového súdu o nesplnení dôkaznej povinnosti a neunesení dôkazného bremena, poukazujúc na to, že žalobca v sporovom konaní, ktoré sa začína podaním návrhu, je povinný uviesť skutočnosti, o ktoré sa opiera jeho právo alebo iný nárok. Podstatou tejto povinnosti je tvrdenie skutočností rozhodujúcich z hľadiska veci samej. Žalovaný ako druhá procesná strana má povinnosť tvrdiť skutočnosti, ktoré vo svojej podstate znamenajú alebo znamenali, že právo (nárok) žalobcu nevzniklo, zaniklo, zmenilo sa, prípadne je tu iná prekážka pre jeho súdne uplatnenie. Tieto povinnosti tvrdenia sú základom pre bremeno tvrdenia, ktoré spravidla zaťažuje obe protistojace procesné strany. Neunesenie bremena tvrdenia vyúsťuje do procesného neúspechu toho účastníka sporu, ktorý nedokázal formulovať tvrdenia o konkrétnych skutočnostiach, ak tieto skutočnosti boli predpokladom na použitie pravidla správania obsiahnutého v právnej norme. Každého z účastníkov sporového občianskeho súdneho konania zaťažuje povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (tzv. dôkazná povinnosť). Cieľom tejto dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie tejto dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

17. Vychádzajúc z vyššie uvedených záverov, preto odvolací súd rozsudok súdu I. inštancie ako vecne správny vo výroku s použitím § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

18. Žalovaný má voči žalobcovi podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalovaný bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný. Vzhľadom však na to, že žalovanému žiadne preukázateľné účelne vynaložené trovy v odvolacom konaní nevznikli, odvolací súd rozhodol, že mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal za použitia základných princípov uvedených čl. 4 ods. 2 (analógia) a čl. 17 CSP.

19. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu I. inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde I. inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).